

(Akty přijaté podle hlavy VI Smlouvy o Evropské unii)

RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ RADY 2004/757/SVV

ze dne 25. října 2004,

kterým se stanoví minimální ustanovení týkající se znaků skutkových podstat trestných činů a sankcí v oblasti nedovoleného obchodu s drogami

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména na čl. 31 písm. e) a čl. 34 odst. 2 písm. b) této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Nedovolený obchod s drogami ohrožuje zdraví, bezpečnost a kvalitu života občanů Evropské unie stejně jako legální hospodářskou činnost, stabilitu a bezpečnost členských států.
- (2) Potřeba legislativní akce, jež by řešila nedovolený obchod s drogami, je zejména vyjádřena v akčním plánu Rady a Komise přijatém Radou ve složení pro spravedlnost a vnitřní věci ve Vídni dne 3. prosince 1998 o nejlepších způsobech provádění ustanovení Amsterodamské smlouvy týkajících se vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva⁽³⁾, v závěrech jednání Evropské rady z Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999, zejména v bodě 48 těchto závěrů, v protidrogové strategii EU (2000–2004) přijaté na zasedání Evropské rady v Helsinkách ve dnech 10. až 12. prosince 1999 a v protidrogovém akčním plánu EU (2000–2004) schváleném Evropskou radou na zasedání v Santa Maria de Feira ve dnech 19. a 20. června 2000.
- (3) Je nezbytné přijmout minimální pravidla týkající se znaků skutkových podstat trestných činů nedovoleného obchodu s drogami a prekursorů, jež by na úrovni Unie umožnily společný přístup k boji proti takovému nedovolenému obchodu.

(4) V souladu se zásadou subsidiarity by se akce Evropské unie měla soustředit na nezávažnější typy trestných činů souvisejících s drogami. Vynětí určitých druhů jednání, která se vztahují k osobní spotřebě, z oblasti působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, nepředstavuje pokyn Rady, jak by členské státy měly podobné případy ve svém vnitrostátním právu řešit.

(5) Sankce stanovené členskými státy by měly být účinné, přiměřené a odrazující a zahrnovat i trest odnětí svobody. Při stanovení výše sankcí je třeba přihlídnout k okolnostem, jako je množství a druh obchodované drogy a zda byl trestný čin spáchán v rámci zločinného společenství.

(6) Členské státy by měly mít možnost stanovit zmírnění trestních sankcí, pokud pachatel příslušným orgánům poskytne hodnotné informace.

(7) Je nezbytné přijmout opatření umožňující propadnutí výnosů z trestné činnosti uvedené v tomto rámcovém rozhodnutí.

(8) Měla by být přijata opatření pro zajištění toho, že právnické osoby lze činit odpovědnými za trestné činy uvedené v tomto rámcovém rozhodnutí, které jsou páchany v jejich prospěch.

(9) Účinnost snah zaměřených na řešení nedovoleného obchodu s drogami závisí zejména na harmonizaci vnitrostátních opatření, kterými se provádí toto rámcové rozhodnutí,

⁽¹⁾ Úř. věst. C 304 E, 30.10.2001, s. 172.

⁽²⁾ Stanovisko ze dne 9. března 2004 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Úř. věst. C 19, 23.1.1999, s. 1.

ROZHODLA TAKTO:

Článek 1

Definice

Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

1. „drogami“: látky uvedené v těchto úmluvách OSN:

a) Jednotná úmluva o omamných látkách z roku 1961 (ve znění protokolu z roku 1972);

b) Vídeňská úmluva o psychotropních látkách z roku 1971. Jsou zde rovněž zahrnuty látky podléhající kontrole na základě společné akce č. 97/396/SVV z 16. června 1997 o výměně informací, hodnocení rizika a kontrole nových syntetických drog⁽¹⁾;

2. „prekurzory“: veškeré látky vyjmenované v právních předpisech Společenství, kterými se provádějí závazky vyplývající z článku 12 Úmluvy Organizace spojených národů ze dne 20. prosince 1988 proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami;

3. „právní osobou“: každý právní subjekt, který má takové postavení podle platných vnitrostátních právních předpisů, s výjimkou států nebo jiných veřejnoprávních subjektů vykonávajících veřejnou moc a veřejných mezinárodních organizací.

Článek 2

Trestné činy související s nedovoleným obchodem s drogami a prekursory

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby dále uvedené úmyslné jednání, je-li protiprávní, bylo trestné:

a) výroba, zhotovování, extrahování, příprava, nabízení, nabízení za účelem prodeje, šíření, prodej, dodávání za jakýchkoliv podmínek, překupnictví, zaslání, tranzitní přeprava, převážení, dovoz nebo vývoz drog;

b) pěstování opiového máku, keřů koky nebo rostlin Cannabis;

c) držení nebo nákup drog za účelem některých činností uvedených pod písmenem a);

d) zhotovování, převážení nebo šíření prekurzorů, pokud je známo, že jsou určeny k použití při nedovolené výrobě nebo zhotovení drog.

2. Jednání uvedené v odstavci 1 nespadá do oblasti působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, pokud se ho pachatelé dopustí výhradně pro svou vlastní spotřebu, jak je vymezena vnitrostátními právními předpisy.

Článek 3

Návod, pomoc a pokus

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění trestnosti návodu ke spáchání některého z trestných činů uvedených v článku 2, pomoci při jeho spáchání či pokusu o jeho spáchání.

2. Členský stát může z trestní odpovědnosti vyjmout pokus nabízet nebo připravovat drogy podle čl. 2 odst. 1 písm. a) a pokus o držení drog podle čl. 2 odst. 1 písm. c).

Článek 4

Sankce

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění toho, aby za trestné činy uvedené v člancích 2 a 3 bylo možné uložit účinné, přiměřené a odrazující tresty.

Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby se na trestné činy uvedené v článku 2 vztahovaly tresty odnětí svobody v horní hranici trestní sazby nejméně 1 až 3 roky.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby se na trestné činy uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a), b) a c) vztahovaly tresty odnětí svobody v horní hranici trestní sazby nejméně 5 až 10 let za těchto okolností:

a) u trestného činu se jedná o velké množství drog;

b) u trestného činu se jedná o drogy, které nejvíce poškozují zdraví, nebo jeho následkem byla těžká újma na zdraví velkého počtu osob.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 167, 25.6.1997, s. 1.

3. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby se na trestné činy uvedené v odstavci 2 vztahovaly tresty odnětí svobody v horní hranici trestní sazby nejméně 10 let, pokud takový čin byl spáchán v rámci zločinného spolčení, jak je vymezeno ve společné akci 98/733/SVV ze dne 21. prosince 1998, kterou se stanoví, že účast na zločinném spolčení je v členských státech Evropské unie trestným činem⁽¹⁾.

4. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby se na trestné činy uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. d) vztahovaly tresty odnětí svobody v horní hranici trestní sazby nejméně 5 až 10 let, pokud takový čin byl spáchán v rámci zločinného spolčení, jak je vymezeno ve společné akci 98/733/SVV, s úmyslem použít prekurzory k výrobě nebo zhotovení drog za okolností uvedených v odst. 2 písm. a) nebo b).

5. Aniž jsou dotčena práva obětí a ostatních třetích stran jednajících v dobré víře, přijmou členské státy nezbytná opatření umožňující propadnutí látek, jež jsou předmětem trestných činů uvedených v člancích 2 a 3, nástrojů použitých nebo zamýšlených k použití při těchto trestných činech a výnosů z těchto trestných činů nebo propadnutí majetku v hodnotě odpovídající těmto výnosům, látkám nebo nástrojům.

Výrazy „propadnutí“, „nástroje“, „výnosy“ a „majetek“ mají stejný význam jako v článku 1 Úmluvy Rady Evropy o praní, vysledování, zajištění a propadnutí výnosů z trestné činnosti z roku 1990.

Článek 5

Zvláštní okolnosti

Aniž je dotčen článek 4, může každý členský stát přijmout opatření nezbytná ke zmírnění trestů uvedených v článku 4, pokud se pachatel:

- a) zřekne trestné činnosti vztahující se k nedovolenému obchodu s drogami a prekurzory a
- b) poskytne správním nebo justičním orgánům informace, které by jiným způsobem získat nemohly a které jim pomáhají
 - i) v zabránění nebo zmírnění účinků trestného činu,
 - ii) v identifikaci nebo soudním stíhání dalších pachatelů,
 - iii) v nalezení důkazů nebo

- iv) v zabránění dalším trestným činům uvedeným v člancích 2 a 3.

Článek 6

Odpovědnost právnických osob

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil, že právnické osoby lze činit odpovědnými za trestné činy uvedené v člancích 2 a 3, které v jejich prospěch spáchá jakákoliv osoba jednající samostatně nebo jako člen orgánu dotčené právnické osoby, která v této právnické osobě působí ve vedoucím postavení na základě:

- a) oprávnění zastupovat tuto právnickou osobu;
- b) pravomoci přijímat rozhodnutí jménem této právnické osoby;
- c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.

2. Kromě případů uvedených v odstavci 1 přijme každý členský stát opatření nezbytná k zajištění odpovědnosti právnických osob v případech, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly ze strany osoby uvedené v odstavci 1 umožnil spáchání některého z trestných činů uvedených v člancích 2 a 3 ve prospěch uvedené právnické osoby osobou podřízenou osobě uvedené v odstavci 1.

3. Odpovědnost právnických osob podle odstavců 1 a 2 nevylučuje trestní stíhání fyzických osob, které jsou pachateli, návodci nebo pomocníky některého z trestných činů uvedených v člancích 2 a 3.

Článek 7

Sankce ukládané právnickým osobám

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby právnickou osobu odpovědnou podle čl. 6 odst. 1 bylo možné postihnout účinnými, přiměřenými a odrazujícími sankcemi, které zahrnují pokuty trestní nebo jiné povahy a mohou zahrnovat jiné sankce, například:

- a) zbavení oprávnění na daňovou úlevu nebo jiné veřejné podpory nebo výhody;
- b) dočasný nebo trvalý zákaz provozování obchodních činností;
- c) uložení soudního dohledu;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 351, 29.12.1998, s. 1.

- d) zrušení rozhodnutím soudu;
- e) dočasné nebo trvalé uzavření provozoven užitých pro spáchání trestného činu;
- f) v souladu s čl. 4 odst. 5 propadnutí látek, jež jsou předmětem trestných činů uvedených v člancích 2 a 3, nástrojů používaných nebo zamýšlených k použití při těchto trestných činech a výnosů z těchto trestných činů nebo propadnutí majetku v hodnotě odpovídající těmto výnosům, látkám či nástrojům.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby právníckou osobu odpovědnou podle čl. 6 odst. 2 bylo možné postihnout účinnými, přiměřenými a odrazujícími sankcemi nebo opatřeními.

Článek 8

Soudní příslušnost a trestní stíhání

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná ke stanovení soudní příslušnosti svých soudů pro trestné činy uvedené v člancích 2 a 3, je-li:

- a) trestný čin zcela nebo zčásti spáchán na jeho území;
- b) pachatel jeho státním příslušníkem nebo
- c) trestný čin spáchán ve prospěch právnické osoby usazené na území daného členského státu.

2. Členský stát může rozhodnout, že pokud je trestný čin spáchán mimo jeho území, pravidla pro stanovení soudní příslušnosti uvedená v odst. 1 písm. b) a c) nepoužije nebo je použije jen v určitých případech nebo za určitých okolností.

3. Členský stát, který v souladu se svými právními předpisy nevydává své státní příslušníky, přijme podle potřeby nezbytná opatření pro stanovení soudní příslušnosti a zahájení stíhání za trestný čin uvedený v člancích 2 a 3, je-li trestný čin spáchán jeho státním příslušníkem mimo území daného členského státu.

4. Členské státy uvědomí Generální sekretariát Rady a Komisi, pokud se rozhodnou použít odstavec 2, přičemž v případě potřeby uvedou, pro které konkrétní případy a okolnosti toto rozhodnutí platí.

Článek 9

Provádění a zprávy

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím nejpozději do 12. května 2006.

2. Ve lhůtě uvedené v odstavci 1 členské státy předloží Generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění předpisů, kterými ve svém vnitrostátním právu provádějí povinnosti, jež pro ně vyplývají z tohoto rámcového rozhodnutí. Komise nejpozději do 12. května 2009 předloží zprávu Evropskému parlamentu a Radě o postupu provádění rámcového rozhodnutí, včetně jeho dopadu na soudní spolupráci v oblasti nedovoleného obchodu s drogami. Na základě této zprávy Rada nejpozději do šesti měsíců od jejího předložení vyhodnotí, zda členské státy přijaly opatření nezbytná k dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím.

Článek 10

Územní působnost

Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje na Gibraltar.

Článek 11

Vstup v platnost

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

V Lucemburku dne 25. října 2004.

Za Radu
R. VERDONK
předsedkyně